

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin Măgălaș
 Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Cho.
 Editura Tipo MC, Oradea - 2020

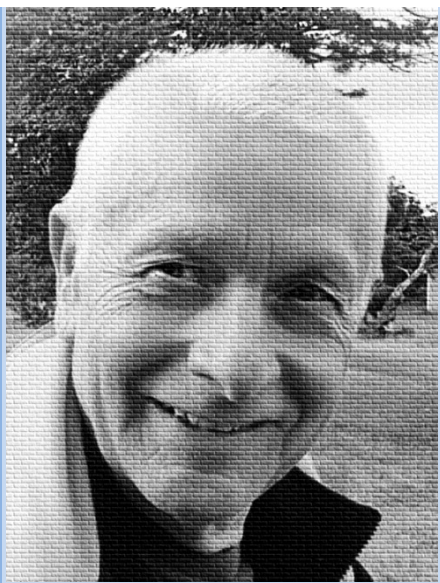
Cartea Mea e și a Ta!

ISSN 2734-6889

ISSN-L 2734 -688

TAINA SCRISULUI (141) - MĂZGĂLELI PE TROTUAR

Raul ANCHEL

M-am născut la sfârșitul deceniului al V-lea, secolul XX, la câțiva ani după al II-lea război mondial. În Fălticeni, un orașel binecuvântat din nordul Moldovei, pătruns de omenia, de liniștea sufletelor dintre dealuri, am descoperit cel mai sfânt lucru de pe pământ, casa părintească...

Acolo am avut norocul să împart cu mama bucuria cititului... la început ea îmi citea mie, Coșbuc, Minulescu, Topârceanu... mai apoi eu încercam să o apropii de Arghezi, Sadoveanu, Blaga... Eminescu era pentru amândoi replica zilnică! Dragostea părintească m-a îndemnat să citesc, să respect, să ascult literatura.

Primele clase le-am făcut la „Al.I. Cuza” și la „Nicu Gane”... Asta a fost perioada în care am înțeles, pentru prima dată, că eu trăiesc destinul unui ghetto evreiesc, într-un târg din România cu majoritatea evrei. Evrei ce dispăreau zilnic plecând cu zecile spre Israel... Forțat am acceptat, mi-am acceptat destinul, realitatea poporului evreu, existența unui popor nomad, existență în care permanentul era cel mai temporar lucru posibil, iar temporarul cel mai de neacceptat. Efemerul îți dă însă puterea de a decide repede, de a te păstra nealiniat, de a înțelege că lucrurile se schimbă prea repede pentru a te împotmoli în ele. Am înțeles ce e provizoratul, cum se poate trăi azi fără speranța zilei de mâine...

La liceul „Nicu Gane”, am avut un profesor deosebit de limbă română. Undeva, prin clasa X-a dumnealui ne-a dat ca temă să analizăm o poezie de-a lui Eminescu, doar ca să vadă cum putem analiza o poezie. Eminescu care-mi cânta zilnic pe corzile sufletului era pentru mine o temă ușoară... totuși am vrut să surprind. Am adunat dintre notițe cu versuri de ale mele ceva ce mie îmi suna eminescian și am dat-o profesorului! Am fost singurul care a fost chemat în fața clasei să explice poezia, ce am vrut să spun, de ce elemente m-am folosit, de ce la persoană întâia, cu ce cred că emoționez, cui mă adresez? Toate întrebări grele, înțepătoare! Eu eram liniștit... Știam exact răspunsul la toate întrebările. Era poezia mea! Bravo mi-a spus, și-a aranjat ochelarii groși ce ascundeau ochi micșorați de o miopie grea, și-a lăsat capul pe spate, probabil singura poziție din care mă vedea mai bine. „Ai nota zece! O meriți... O poezie

eminesciană pe care eu nu o știam!" Mi-a zâmbit... „Mi-a plăcut explicația ta, modul în care ai interpretat-o!” Așa o cinste nu mi se mai făcuse... Eram entuziasmat, dar entuziasmul la vârsta aia ține câteva ore bune...

Totuși de atunci am înțeles că poezia este o punte a apropierii, că omul acesta de care mai toți râdeau, era un suflet de poet, era un iubitor de poezie, iubitor de om, trebuia respectat nu numai ca profesor, ci și ca o coardă a lirismului. Am înțeles că poezia apropie oamenii prin cuvinte, prin căldură, prin imagini... La ieșirea din clasă mi-a spus profesorul: „Sper că nu crezi că ești Eminescu? Dar mie mi-au plăcut versurile tale...”. Am învățat că lăsat singur îmi creez legile mele de cultură, de educație, de literatură și am mai învățat să respect și omul și cuvântul și scrisul!

Prietenii îmi plecau zilnic spre Israel și erau înlocuiți de prieteni noi cu nimic mai prejos. Dorința de a memora mă împingea de atunci la scris pentru immortalizare. Primele sentimente ce trebuiau retrăite mereu, trebuiau scrise... Zeci de notițe, caiete, foi, erau împrăștiate în cămăruța mea...

Am urmat Facultatea de Matematică a Universității „Al.I. Cuza”. Am ales matematica doar pentru că-mi era cea mai ușoară materie, doar pentru că îmi plăceau problemele, enigmele, îmi plăcea să știu că știu, să înțeleg ce se vrea de la mine, să aflu un drum scurt ce le leagă pe toate... Matematica și logica mi-au organizat toată scrierea! Iar Iașul e un oraș al dragostei, deci al poeziei... Fiecare loc, fiecare bibliotecă, fiecare colțisor, fiecare parc, te impregnează în emoții de neuitat, devine romantic în ochii nostalgiei.

Citeam enorm, săptămâna și cartea, minimum, beletristică – clasicii americani și englezi erau pe primul loc. În '77 cutremurul m-a adus la realitate! Trebuia să plec... Împins de prietenii ce-mi spuneau: „Tu poți pleca, pleacă, noi nu putem...!” Ani grei...

În Israel, îmi continuam notițele pe orice temă... Nu cu intenția de a scrie, ci cu intenția de a-mi putea retrăi emoțiile. Bineînțeles totul în limba română! În scurt timp m-am reîntors la o carte pe săptămâna... de data asta în engleză, puține traduceri în ebraică, mai nimic în română...

După ani, ros de dor, de puternica influență a limbii române, pe care n-o știam atât de adânc sădită în educația mea, de dureroasa ei lipsă în cultura mea zilnică, m-am reîntors în România ca turist... Am reluat relațiile... prietenii se purtau ca și cum ieri ne-am fi despărțit. Am descoperit că o prietenie adevărată știe să ierte, ține pe viață. Imagini și peripeții se perindau ca-ntr-un film mut... Și mai era ceva! În Israel eram un matur analfabet, elitist, ce emoționa prin cunoștințe, poate inteligență, în România, folosirea limbii române mă făcea iar un tânăr simplu ce emoționa prin cuvinte, prin imagini, prin tăceri...

Cu un an înainte de pandemie am adunat scrierile și m-am adresat editurii „Saga” din Israel, domnului Adrian Grauenfels, care m-a ajutat la editarea primelor 2 cărți: „Călător cu gândurile mele” și „Hai Hui din Fălticeni prin lume...”. În timpul pandemiei, înfășurat de temeri apocaliptice, m-am trezit cu mult timp liber. Recitind notițele din diferitele caiete m-am lăsat pradă nostalgiei, continuu confruntându-mă cu mine și cu egoul meu. Cu cât trecutul devenea mai palpabil, m-am decis să scot cărți de povestiri... Imaginația luase în scurt timp locul realității. Metafora a fost cea mai folosită unealtă, precum și acuitatea în descrieri, ce mă ajuta în a vizualiza orice emoție!

Nu am ezitat niciodată să scriu în limba română. A rămas pentru mine cea mai bogată, cea mai succulentă, cea mai apropiată de sufletul meu... singura limbă în care ce simt se poate transpune pe hârtie și de acolo poate atinge sufletul cititorului, rămânând fidel emoțiilor trăite de mine...

Am mai scos șapte cărți de povestiri și două romane! La fiecare apariție, m-am bucurat ca un copil! Am avut o lansare de carte „Fălti primul loc de pe pământ” la Institutul Cultural Român din Tel Aviv

În 2021. M-au prezentat măgulitor domnul George Roca, doamna Anca Hirschpek și colegii de liceu, domnul Mihăilă Nelu și domnul Gabriel Baban. Am realizat ce mult contează prietenia în viața literară!

Nu aș fi publicat cele scrise fără imboldul, ghidarea a două persoane:

- Cel pe care-l consider mentorul meu literar și prietenul meu, domnul George Roca, căruia îi datorez „cariera literară”! Domnia sa, m-a încurajat mereu și m-a ajutat să public în diferite reviste...

- Ghidul meu literar, criticul literar, doamna Adina Scutelnicu, ce m-a urmărit și mi-a îndrumat primii pași. Mi-a da direcția unui scris modern, mi-a accentuat plusurile și minusurile scrisului meu, mi-a pus ordine în scris... Deși, sincer, nu cred că sunt un elev foarte silitor!

Dumnealor le datorez încercările puse pe hârtie. Crezul meu literar l-am sensibilizat în „Mâzgăleli pe trotuar”, iar permanenta confruntare cu egoul în scrierea „Mulaj”.

„Mâzgăleli pe trotuar” din volumul „Povestiri cu dragoste... scurtată”:

De-aș ști să desenez povestiri
Le-aș desena pe trotuare,
Și le-aș lăsa călcate-n picioare

De-aș ști să desenez povestiri
Aș desena un curcubeu,
Fără să-mi pese de nori și culori
Ca într-un început bâlbâit de eseu

Peste curcubeu aș pune o oglindă
Ca un semn de-ntrebare
Pentru destin, pentru lună și soare

Sub curcubeu, lângă un copac,
Aș lipi fotografiile de atunci,
Când în ochi ni se citea dorința
Când ne iubeam cu toată ființa

Apoi lipesc și o oglinjoară
Cu margini sublime, în ea tu te uiți
Eu, te trag în desen lângă mine...

Într-un sfârșit
Voi pune data și tacticos
Voi semna în dreapta jos...

Sub semnătură voi scrie
Fără pic de mândrie
O povestire trebuie să reziste
Doar pân-ce câteva inimi oprește
Și din ele tristețea gonește

De fapt o povestire
Ar trebui să țină puțin

Cât ține-o talpă de botină
Ce plină de praf și de pământ
Șterge din ea, din povestire,
Cuvânt după cuvânt...

Eu tare aș vrea tu să mă privești
Până ce zeci de picioare
Vor fura a poveștii culoare
Sau cu ghinionul meu
Până ce-o ploaie
Va transforma caldarâmu-n șiroaie...

Să plecăm braț la braț până când
Eu, îți zic, pe un ton afectuos,
„Scuze o clipă!”, mă întorc și șteg
Semnătura de jos de lângă curcubeu...

Poate un scriitor, sau un desenator,
sau un simplu muritor umblând hai hui,
știu eu, poate el, poate, da,
el să găsească povestirea mea
în povestirea lui
Și să fie fericit în ea...

De-aș ști să desenez povestiri
Le-aș desena pe trotuare
Și le-aș lăsa călcate-n picioare
De lumea privitoare
Lume trecătoare...

Petach Tikva, Israel
10 decembrie 2021